

PIKKUKAUPUNGISSA EI OLE KAIKKI HYVIN.

JO NESBØ

PIMEYDEN
TALO

SUOMENTANUT OUTI MENNA

JOHNNY
Kniga

Jo Nesbø

PIMEYDEN TALO

Romaani

SUOMENTANUT OUTI MENNA

JOHNNY
Kniga

© Jo Nesbø 2023

Alkuteos: *Natthuset*

H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo, 2023

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomennoksen copyright © Outi Menna ja Johnny Kniga 2023

Johnny Kniga

an imprint of Werner Söderström Ltd

JOHNNY
Kniga

ISBN 978-951-0-49261-1

PAINETTU EU:SSA.

Osa 1

1

» **S**-s-sä oot hullu», Tom sanoi, ja änkytyksen määrästä tiesin hänen pelkäävän.

Pitelin yhä Luke Skywalker -ukkelia pääni yläpuolella valmiina heittämään sen jokeen, kohti virtaavaa koskea. Jostain jokea molemmin puolin reunustavan sankan metsän siimeksestä kajahti rääkäisy, kuin varoitushuuto. Se kuulosti varikselta. Mutta minua eivät Tomit tai varikset pysäyttäneet, halusin nähdä osasiko Luke Skywalker uida. Viskasin ukkelin ilmaan. Kevätaurinko oli laskenut juuri lehteen puhjenneiden puunlatvojen ylle, ja sen säteet heijastuivat hitaasti pyörivän muovihahmon pinnasta.

Kuului pieni plopsahdus, kun Luke putosi veteen, joten lentää se ei ainakaan osannut. Sitten emme enää nähneet Lukea vaan ainoastaan pyörteisen ja tulvivan joenpinnan, joka näytti kiemurtelevalta, lihavalta kuristajakäärmeeltä.

Olin muuttanut tänne rupukylään sukulaisten luona edellisenä syksynä, pian neljätoistavuotissyntymäpäiväni jälkeen, eikä minulla ollut hajuakaan mitä idioottikakarot sellaisissa idioottimaisissa paikoissa kuin Ballantyne tekivät välttyäkseen kuolemasta tylsyyteen. Mutta kun Tom oli ker-tonut, että joki oli nyt k-k-kevällä tosi pelottava ja vaaral-

linen ja että häntä oli kotona kielletty ankarasti menemästä rannan lähellekään, tiesin sentään jotain mistä aloittaa. Tomin ympäripuhuminen ei ollut kovin iso homma, koska hän oli minun laillani hyljeksitty ja kuului luokan paaria-kastiin. Fatso selosti minulle kastijärjestelmää aiemmin tänään yhdellä välitunnilla mutta sanoi minun kuuluvan *piraijakastiin*, jolloin ajattelin kaloja, jotka sahalaitahampailaan raatelivat härän hengiltä parissa minuutissa, ja mietin että eihän siinä ole mitään vikaa. Vasta kun Fatso totesi, että minä ja minun kastini olimme vielä hänenkin alapuolellaan, jouduin vetämään sitä läskiä turpiin. Harmi vain Fatso kanteli meidän opettajallemme, neiti Linnunlaululle, kuten minä häntä kutsun, ja hän piti koko luokalle pitkän luennon siitä kuinka piti käyttäytyä kiltisti ja miten elämässä kävi niille, jotka eivät käyttäytyneet kiltisti – lyhyesti sanottuna heistä tuli luusereita – eikä sen jälkeen ollut enää epäilystäkään, etteikö vasta luokalle tullut kaupunkilaistollo ollut nimenomaan *piraijakastia*.

Koulupäivän päätyttyä me olimme kävelleet Tomin kanssa joen rantaan pienelle metsän keskellä olevalle puusillalle. Kun otin Luke Skywalkerin repustani, Tomin silmät suurenivat.

»Mi-mi-mistä sä ton sait?»

»Mistä luulet, senkin pönttöpää?»

»Ainakaan et v-v-voinut ostaa sitä Oscar'silta. Ne on siellä loppuunmyyty.»

»Oscar'silta, siitä naurettavasta pikkuputiikistako?» minä nauroin. »Ehkä mä ostin tän kaupungista ennen kuin tulin tänne, *oikeasta* lelukaupasta.»

»Etpäs, koska toi on tän vuoden malli.»

Katsoin Lukea tarkemmin. Voiko samasta jatkästä muka olla erilaisia painoksia? Eikö Luke Skywalker ollut aina sama nolo sankari ja sillä siisti? En ollut koskaan ajatellut sitä. Että asiat voivat muuttua. Että Darth ja Luke voisivat esimerkiksi vaihtaa paikkaa.

»Ehkä mä sain hommattua jostain p-p-prototyypin», sanoin.

Tom näytti siltä kuin olisin läimäyttänyt häntä korvalle, hän ei kai tykännyt kun matkin hänen änkytystään. En minäkään siitä tykännyt, en vain pystynyt hillitsemään itseäni. Niin on ollut aina. Jos ihmiset eivät muuten inhonneet minua, huolehdin siitä että he saivat siihen jonkin syyn, vähän samaan tapaan kuin Karen ja Oscar junior saivat hymyilemällä ja käyttäytymällä hyvin kaikki pitämään heistä – reaktio vain oli päinvastainen. En halunnut ihmisten inhoavan minua, mutta tiesin, että niin tulisi ennen pitkää käymään. Joten toimin niin että ehdin ensin: sain heidät inhoamaan minua omilla ehdoillani. Sen lisäksi, että minua vihattiin, minua myös pelättiin eikä minua uskallettu kiusata. Samoin oli nytkin, sillä näin Tomin ilmeestä, että hän tiesi, että olin varastanut Luke Skywalkerin, muttei uskaltanut sanoa sitä ääneen. Olin pöllinyt sen Oscar juniorin kotoa bileissä, joihin oli kutsuttu kaikki luokkakaverit piraijakastia myöten. Talo sinänsä oli ookoo, ei mitenkään kadehdittavan iso tai hieno, mutta ärsyynnyin suuresti Oscarin ylimukavista vanhemmista sekä siitä, että joka nurkka oli täynnä mielettömän siistejä leluja, parasta mitä isän kaupassa oli tarjolla. Transformers-hahmoja, Atari-pelejä, Magic 8-Ball ja niin uusi Nintendo Game Boy, ettei sitä ollut vielä edes markkinoilla. Miksi Oscaria haittaisi menettää yksi leluistaan?

Hänhän tuskin huomaisi koko asiaa. Tai no sen hän kyllä saattaisi huomata, jos hän menettäisi sängystä bongaamani Luke Skywalkerin, jota piti tyynynsä vieressä kuin mitäkin unilelua. Vähänpö lapsellistä?

»T-t-tuolla se menee!» Tom osoitti.

Luken pää oli noussut pinnalle, ja ukkeli kiisi meitä kohti ikään kuin selällään uiden.

»Hyvä, Luke», sanoin.

Luke katosi sillan alle. Me siirryimme toiselle puolelle siltaa ja näimme sen taas. Se näytti katselevan meitä idioottimainen hymy huulillaan. Idioottimainen siksi, ettei sankareiden kuulu hymyillä vaan tapella, niillä pitää olla vihainen taistelija-ilme, niiden kuuluu näyttää, että ne vihaavat vihollista yhtä paljon kuin... ihan sama mitä.

Me katselimme, kuinka Luke lipui pois näkyvistä. Kohti ulkopuolella odottavaa maailmaa, kohti tuntematonta. Kohti pimeyttä, ajattelin mielessäni.

»Mitä nyt tehdään?» kysyin. Minusta tuntui jo kuin vaatteitteni alla ryömisi muurahaisia, ne oli saatava häipymään, ja ainoa tapa niiden karkottamiseen oli se että tapahtuisi jotain, mikä veisi ajatukseni muualle.

»M-m-mun pitää mennä kotiin», Tom sanoi.

»Ei vielä», sanoin. »Tule.»

En tiedä minkä takia olin tullut ajatelleeksi puhelinkopio, joka oli metsänreunassa valtatie varrella pienen mäennyppylän päällä. Se oli outo paikka puhelinkopille jopa Ballantynen kaltaisessa kyläpahasessa, enkä ollut koskaan nähnyt kopissa ketään. Hyvä kun olin ylipäättään nähnyt kenenkään liikkuvan tiellä, jos ei muutamaa autoa laskettu.

Meidän saavuttuamme punaisen puhelinkopin luokse aurinko oli painunut yhä matalammalle, oli niin varhainen kevät että pimeä tuli yhä melko aikaisin. Tom lampsi peräsäni vastahakoisesti, ei kai uskaltanut vastustellakaan. Ja kuten jo totesin, kummallakaan meistä ei ollut liikaa ystäviä.

Me sullouduimme koppiin ja suljimme oven, ja ulkopuolelta kantautuvat äänet vaimenivat. Ohi huristi rekka, jonka renkaat olivat mudassa ja jonka lavalta törrötti paksuja tukkeja. Se jatkoi matkaansa mäkeä alas valtatiellä, joka halkoi suorana taajaman ulkopuolella levittäytyvää yksitoikkoista peltomaisemaa.

Kopin hyllyllä puhelimen ja kolikkolokeron alapuolella oli keltainen puhelinluettelo. Se ei ollut edes kovin paksu mutta kattoi silti Ballantynen lisäksi myös ympäröivät lähialueet. Aloin selata sitä. Tom katsoi vihjaavasti kelloa.

»M-m-mä lupasin olla kotona ... »

»Hiljaa!» minä sanoin.

Sormeni oli pysähtynyt kohtaan Jonasson, Imu. Erikoinen nimi, varmaan joku outo hiippari. Nostin harmaan kuulokkeen, joka oli kiinnitetty kolikkolokeroon metallijohdolla ehkä siksi, ettei kukaan katkaisisi johtoa ja häipyisi kuuloke mukanaan. Naputtelin Jonasson, Imun numeron kiiltävillä metallinäppäimillä. Numeroita oli vain seitsemän. Kaupungissa puhelinnumerot olivat yhdeksännumeroisia mutta täällä, missä kasvoi neljätuhatta puuta jokaista asukasta kohti, ei ilmeisesti tarvittu enempää. Sitten ojensin kuulokkeen Tomille.

»H-h-häh?» hän sanoi vain ja tuijotti minua kauhuissaan.

»Sano, että 'hei, Imu, olen piru ja kutsun sinut helvettiin, koska tänne sinä kuulut.'»

Tom pudisteli päätään ja työnsi kuuloketta takaisin minulle.
»Tottele, senkin pönttöpää, tai heitän sut jokeen», sanoin.

Tom – luokan pienin poika – kyykistyi kutistuen yhä pienemmäksi.

»Vitsi, vitsi», sanoin nauraen. Nauru kuulosti jopa omiin korviini vieraalta suljetussa ja ilmatiiviissä puhelinkopissa.
»Kamoon nyt, Tom, mieti kun me huomenna kerrotaan tästä koulussa muille.»

Näin miten ajatus vaikutuksen tekemisestä sai hänet syttymään. Ihmisestä, joka ei ole koskaan tehnyt vaikutusta kehenkään, se kuulosti tietenkin komealta. Mutta tärkeää oli myös, että puhuin »meistä». Hänestä ja minusta. Kolttosia tehneistä kaveruksista, jotka olivat soittaneet pilapuhelun ja nauraneet katketakseen ja jotka olivat joutuneet pitämään toisiaan pystyssä ollakseen kaatumatta, kun reppana linjan toisessa päässä kysyi hädissään, oliko puhelu oikeasti pirulta.

»Halo?»

Ääni tuli kuulokkeesta. En erottanut, oliko puhuja mies vai nainen, aikuinen vai lapsi.

Tom katsoi minua. Nyökyttelin innokkaasti. Ja hän hymyili. Hänen kasvoilleen levisi voitonriemuinen hymy, ja hän nosti kuulokkeen korvalleen.

Lausuin vuorosanat Tomille äänettömästi, ja hän katsoi minua ja toisti ne perässä tippaakaan änkyttämättä.

»Hei, Imu. Olen piru ja kutsun sinut helvettiin. Koska tänne sinä kuulut.»

Painoin käden suuni eteen osoittaakseni, että pystyin tuskin pidättelemään naurua, ja toisella kädellä viitoitin Tomia laskemaan luurin.

Mutta hän ei tehnyt sitä.

Sen sijaan hän seiso i kuuloke korvallaan, ja erotin luurista kuuluvan vaimean surinan.

»M-m-m-m-mutta...» Tom änkytti äkisti kalvenneena. Sitten hän keskeytti, ja hänen vitivalkoiset kasvonsa olivat jähmettyneet hämmästyksestä.

»Ei», hän kuiskasi ja kohotti kyynärpäätään sen näköisenä kuin olisi yrittänyt kiskoa luuria korvalta. Hän jatkoi toistelemalla yhä kuuluvammalla äänellä: »Ei. Ei. Ei!» Hän painoi vapaan kätensä puhelinkopin lasiseinää vasten ikään kuin ottaakseen tukea. Sitten seurasi terävä maiskahdus ja kuuloke irtosi hänen ohimostaan, mutta näin että sen mukana lähti muutakin. Ohimolta valui leveä verinoro paidankauluksen alle. Katsoin kuuloketta tarkemmin, enkä ollut uskoa silmiäni. Puolet korvasta oli liimautunut kiinni veriseen, rei'itettyyn kaiutinosaan, ja se, mitä tapahtui, tuntui kerrassaan käsittämättömältä. Ens in veri ikään kuin imeytyi sisään pienistä, mustista rei'istä, ja sitten – vähä vähältä – puolikas korva katosi luurin uumeniin kuin lavuaarista viemäriin huuhdellut ruoantähteet.

»Richard», Tom kuiskasi ääni väristen ja posket kyyne lissä mutta silti ilmeisesti hahmottamatta, että oli menettänyt puolet toisesta korvastaan. »S-s-s-se s-s-s-sanoi, että s-s-sinä ja minä...» Hän peitti mikrofoniosan, jotta toisessa päässä oleva ei kuulisi mitä hän sanoi. »M-m-m-meidän pitää...»

»Tom!» karjuin hänelle. »Sun käsi! Päästä irti!»

Tom katsoi alas ja huomasi vasta siinä vaiheessa, että hänen sormensa olivat puoliväliin saakka kuulokkeen sisällä.

Hän tarttui kuulokkeeseen ja yritti repiä sitä irti reikiin takertuneesta kädestä. Mutta turhaan, sillä nyt puhelimesta

alkoi kuulua samanlaista ryytämistä kuin ruokapöydässä kuuluu silloin, kun kasvatti-isäni syö keittoa, ja käsi imeytyi yhä syvemmälle. Minäkin otin kiinni kuulokkeesta ja yritin kiskoa sitä pois Tomilta, mutta apu ei hyödyttänyt mitään, luuri oli hotkaissut käsivarren jo kyynänpäätä myöten ja näytti kuin Tom ja puhelin olisivat kasvaneet yhteen. Huusin paniikissa, mutta Tomille tapahtui jotain todella omituista. Hän katsoi minua ja nauroi kuin kivusta piittaamatta, ikään kuin tilanne olisi ollut niin hullu, ettei sille voinut kuin nauraa. Verta ei tullut juuri nimeksikään, vaan näytti kuin kuuloke olisi toiminut samoin kuin olin lukenut joidenkin hyönteisten tekevän; ne ruiskuttavat saaliiseen jotain ainetta, joka muuttaa lihan pehmeäksi ja helposti imettäväksi hyytelöksi. Mutta kyynärpään kohdalla kuului yhtäkkiä voimakas rusahdus, ikään kuin tehosekoittimeen olisi työnnetty jotain asiaankuulumatonta, ja Tom parahti kivusta. Kyynärpää pulistui aivan kuin jokin olisi yrittänyt tunkea esiin ihon alta. Minä potkaisin oven auki, asetuin Tomin taakse, kiedoin käsivarteni hänen rintakehänsä ympärille ja lähdin peruuttamaan. Sain Tomin mukaani vain puolittain, metallijohto venyi suoraksi ja kuuloke jatkoi rouskutustaan etenemällä ylöspäin käsivartta pitkin. Paiskasin oven kiinni ja yritin runtata kuuloketta sen väliin, mutta johto oli liian lyhyt, joten osuin vain Tomia olkapäähän. Hän karjui, kun kiilasin kantapäni maahan ja vedin kaikin voimin, mutta kenkäni liukuivat märässä maassa sentti sentiltä kohti puhelinkoppia ja puistattavaa rutinaa, jota Tomin huuto ei kyennyt peittämään kuuluvista. Tom ajautui hitaasti takaisin koppiin mystisten, yliluonnollisten voimien kiskomana. En jaksanut taistella vastaan, ja lopulta otteeni lipesi rintakehän ympäriltä

ja tarrasin epätoivoissani kiinni ovesta kurottavaan käteen. Kuuloke oli tekemässä selvää Tomin olkapäästä, kun kuulin lähestyvän auton ääntä. Päästin irti Tomin kädestä ja juoksin ajotielle huutaen ja käsiäni heilutellen. Auto oli varmaan taas tukkirekka. Ehdin kuitenkin paikalle liian myöhään ja näin vain hämärään loittonevat takavalot.

Juoksin takaisin. Oli tullut hiljaista, Tom oli lakannut huutamasta. Puhelinkopin ovi oli kiinni. Painoin naamani pikkuruutuista lasiseinää vasten ja huomasin, että se oli sisäpuolelta huurussa. Mutta näin silti Tomin. Ja hän näki minut. Hän katsoi minua vaiti, silmissään samanlainen alistunut katse kuin saaliilla, joka on lakannut taistelemasta ja hyväksynyt kohtalonsa. Kuuloke oli edennyt jo päähän ja alkoi posken ryytämisen jälkeen rouskuttaa sisäänsä Tomin hampaita.

Käännyin, nojasin selkääni puhelinkoppiin ja liu'uin alas, kunnes tunsin allani tasaisen maan ja kylmän kosteuden imeytyvän housujeni läpi.

2

stuin tuolilla nimismiehen toimiston käytävässä. Oli myöhä, kello oli niin sanotusti jo yli nukkumaanmenoajan. Käytävän toisessa päässä näin nimismiehen. Hänellä oli pienet silmät ja pystynenä, jonka sieraimista saattoi katsoa suoraan sisään, ja minulle tuli hänen ulkonäöstään automaattisesti mieleen sika. Hän hiveli peukalollaan ja etusormellaan viiksiä, jotka taipuivat suupielistä alaspäin. Hän puhui jotain Frankille ja Jennylle. Niin minä kutsun heitä, olisi outoa kutsua sedäksi ja tädiksi ihmisiä, joita en ollut tavannutkaan ennen kuin he yhtäkkiä hakivat minut ja ilmoittivat, että asuisin tästedes heillä. He olivat tuijottaneet minua, kun säntäsin ovesta sisään ja kerroin, mitä Tomille oli tapahtunut. Sitten Frank oli soittanut nimismiehelle, joka oli soittanut Tomin vanhemmille ja sen jälkeen pyytänyt meidät toimistoonsa. Olin vastannut lukemattomiin kysymyksiin ja istunut sitten odottamassa, kun nimismies lähetti väkensä tutkimaan puhelinkoppia ja käynnistämään etsintäpartion. Sen jälkeen olin vastannut taas uusiin kysymyksiin.

Frank ja Jenny näyttivät keskustelevan jostain nimismiehen kanssa, ja välillä he vilkuilivat minua. Sitten he

ilmeisesti pääsivät yhteisymmärrykseen, sillä Frank ja Jenny tulivat luokseni vakava ilme kasvoillaan.

»Me voimme lähteä», Frank sanoi suunnaten ulko-ovelle päin, ja Jenny laski kätensä hartioilleni ikään kuin lohduttavasti.

Me istuuduimme heidän pieneen japanilaiseen autoonsa, minä takapenkille, ja ajoimme hiljaisuuden vallitessa. Tiesin silti, että kohta niitä alkaisi tulla: kysymyksiä. Frank selvitti kurkkuaan. Ensin kerran. Sitten toisen kerran.

Frank ja Jenny olivat kilttejä. Jonkun mielestä ehkä jopa liian kilttejä. Niin kuin viime kesänäkin, kun olin juuri tullut ja tuikkasin tuleen kuivan, korkean heinikon lakkautetun sahan edustalla. Ellei Frank olisi rientänyt niin nopeasti apuun viiden naapurinmiehen kanssa, ties miten siinä olisi voinut käydä. Frankille tilanne oli tietysti erityisen nolo, koska hän oli palopäällikkö. Siitä huolimatta minua ei moitittu eikä rangaistu vaan lohdutettiin, sillä minun luultiin olevan edelleen niin tolaltani kaiken sen takia, mitä minulle oli tapahtunut. Ja sitten, iltaruoaan jälkeen, seurasi samanlaista kröhimistä kuin nytkin sekä varoittelua tulitikkuleikeistä. Frank oli siis palopäällikkö, kun taas Jenny puolestaan työskenteli opettajana yläkoulussa, enkä todellakaan tiedä, miten he töissä suoriutuivat kurinpidosta. Jos suoriutuivat. Frank selvitti kurkkuaan vielä kerran. Hänellä tuntui olevan vaikeuksia päättää, mistä aloittaa. Niinpä päätin tehdä sen hänelle helpommaksi.

»Mä en valehtele», sanoin. »Se puhelin söi Tomin.»

Hiljaisuus. Frank loi alistuneen katseen Jennyyn ikään kuin heittäen pallon hänelle.

»Voi kulta», Jenny sanoi hiljaa, pehmeällä äänellä.
»Poliisi ei löytänyt paikalta minkäänlaisia jälkiä.»

»Löysipäs! Mun kengänjäljet maasta.»

»Jälkiä Tomista», Frank selvensi. »Niitä ei löydetty lainkaan.»

»Ei niin, kun puhelin söi sen.» Tajusin totta kai, miten järjettömältä vastaus kuulosti. Mutta mitä minun olisi pitänyt sanoa? Että puhelin *ei* syönyt Tomia?

»Mitä nimismies sanoi?» kysyin.

Jenny ja Frank vilkaisivat toisiaan.

»Hän arvelee, että sinä olet shokissa», Frank sanoi.

En keksinyt siihen mitään sanottavaa. Saatoin ollakin shokissa, minulla oli turta olo, suuta kuivasi ja kurkku tuntui tukkoiselta. Vähän kuin minua olisi itkettänyt mutta jokin tulppa olisi estänyt itkua tulemasta.

Me saavuimme mäelle, jonka laella puhelinkoppi oli. Olin odottanut näkeväni paikalla valoja ja etsijöitä, mutta kukkula näytti yhtä pimeältä ja autiolta kuin yleensäkin.

»Nimismieshän lupasi, että partio etsisi Tomia!» huudahdin.

»Kyllä häntä etsitäänkin», Frank sanoi. »Alhaalta joenrannasta.»

»Joenrannasta? Minkä takia?»

Etupenkeillä vaihdettiin jälleen katseita.

»Koska joku oli nähnyt, että sinä ja Tom kävelitte metsään sillalle päin. Nimismies sanoi, että kun hän kysyi, olitteko te käyneet rannassa, vastasit kieltävästi. Miksi?»

Tuijotin ikkunasta ulos hampaitani kiristellen. Näin kuinka puhelinkoppi takanamme katosi pimeyteen. Nimismies ei ollut kertonut minulle, että meidät oli nähty. Ehkä hän oli saanut tietää sen vasta sen jälkeen, kun hän oli puhunut minun kanssani. Nimismies oli painottanut, ettei se ollut

mikään poliisikuulustelu, vaan me vain juttelimme. Enkä ollut ajatellut, että minun olisi pitänyt kertoa ihan kaikesta, varsinkaan niistä jutuista jotka eivät liittyneet asiaan mitenkään, kuten Luke Skywalker -ukkelista tai siitä, että Tom oli tehnyt jotain minkä hänen vanhempansa olivat kieltäneet. Kavereista ei kannella. Mutta nyt me olimme siis jääneet kiinni.

»Me vaan seistiin sillalla vähän aikaa», sanoin.

Frank pani vilkun päälle ja pysäytti auton tienpenkalle. Sammuutti moottorin ja valot. Ja käänsi katseensa minuun. Tuskin erotin hänen kasvojaan pimeässä, mutta ymmärsin, että tulossa oli vakava puhuttelu. Tosin vain minulle – Tomiahan ei enää ollut.

»Richard?»

»Niin, Frank?»

Hän inhosi sitä, että kutsuin häntä etunimellä, mutta toisinaan, kuten nyt, en kyennyt hillitsemään itseäni.

»Meidän oli muistutettava nimismies McClellandia siitä, että sinä olet alaikäinen, ja uhattava asianajajalla, jotta hän päästi sinut lähtemään. Hän olisi halunnut pitää sinua putkassa yön yli. Hän uskoo, että joella tapahtui jotain. Ja että sinä valehtelet sen takia.»

Olin aikeissa väittää vastaan ja sanoa, etten valehdellut, mutta muistin paljastuneeni jo yhdestä valheesta.

»Eli mitä rannassa oikein tapahtui?» Frank kysyi.

»Ei mitään», sanoin. »Me vaan tuijoteltiin veteen.»

»Sillalta?»

»Niin.»

»Olen kuullut, että kaiteella tasapainoileminen on suosittu harrastus nuorten parissa.»

»Voi jestas», sanoin. »No joo, eipä täällä ole paljon muutaakaan tekemistä.»

Tähyilin yhä ulos pimeyteen. Syksyn myötä olin havahduttunut siihen, kuinka pimeää täällä oli. Kaupungissa oli aina valoisaa, mutta täällä sai tuijottaa yöhön erottamatta yhtään mitään. Jotainhan siellä tietenkin aina oli, mutta se piti vain kuvitella, koska pimeys hautasi kaiken alleen.

»Richard», Jenny sanoi entistä pehmeämmällä äänellä. »Putosiko Tom veteen?»

»Ei, Jenny», vastasin matkien äänensävyä. »Tom ei pudonnut veteen. Eikö voida lähteä jo? Mulla on huomenna koulua.»

Frank kohotti hartioitaan ja laski ne taas. Näin, että hän yritti koota itsensä.

»Nimismies McClelland arvelee, että sinä saatoit vahingossa tönäistä Tomin veteen ja podet nyt syyllisyyttä ja valehtelet siksi.»

Huokaisin raskaasti, taoin päätäni niskatukeen ja panin silmät kiinni. Mutta silloin näin vain puhelimen kuulokkeen ahmimassa suihinsa Tomin poskea, joten avasin ne jälleen.

»En valehtele», sanoin. »Valehtelin joesta, koska Tomilla ei ollut lupaa mennä sinne.»

»McClellandin mukaan valehtelet todistettavasti eräästä toisestakin asiasta», Frank sanoi.

»Häh? Mistä muka?»

Frank kertoi.

»Se itse valehtelee!», sanoin. »Aja takaisin, mä voin todistaa sen!»

Kun Frank kurvasi tien reunaan, valokeilat pyyhkivät puhelin-koppia ja puunlatvoja, ja näytti kuin jättimäiset kummitus-varjot olisivat juosseet runkojen editse. Auto oli hädin tuskin pysähtynyt, kun hyppäsin ulos ja juoksin puhelinkopille.

»Ole varovainen!« Jenny huusi. Ei sillä, että hän olisi uskonut tarinaani, mutta hänen mottonsa tuntui olevan, ettei koskaan voinut olla liian varovainen.

Avasin oven ja tuijotin kuuloketta, joka oli paikallaan telineessä. Joku – luultavasti poliisi – oli nostanut sen siihen, koska kun viimeksi lähdin, luuri roikkui lattianrajassa. Tom oli poissa, hänestä ei ollut jäljellä edes yhtä kengännauhaa.

Astuin varovasti sisään, nappasin keltaisen puhelinluette-lon ja peräännyin takaisin ulos. Ajolamppujen valossa selasin Ballantynen kohdalle, etsin J-kirjaimen ja aloin kuljettaa sormeani samalla sivulla, jonka olin sattumalta avannut aiem-min päivällä.

Johansen. Johnsen. Jones. Juvik.

Rintaani kylmäsi, ja aloitin uudestaan alusta. Mutta lop-putulos oli sama. Olinko väärällä sivulla?

En, tunnistin muut nimet sekä puimurimainoksen.

Mutta se, mitä Frank kertoi nimismiehen sanoneen, piti paikkansa.

Katsoin tarkemmin nähdäkseni, olisiko joku voinut pyyhkiä nimen pois *Johnsenin* ja *Jonesin* välistä, mutta ei sille olisi ollut siinä tilaakaan.

Jonasson, Imua ei ollut enää luettelossa.

Paras. Ja pahin. Nesbø.

Kauhutrilleri joka ahmaisee lukijan.

Todellisuus ja mielikuvitus tuntuvat sekoittuvan, ja selvää on vain se, että pikkukaupungissa kaikki ei ole hyvin.

Ollaan Ballantynessa, Yhdysvalloissa, aikana jolloin käytetään vielä lankapuhelimia ja puhelinkoppikin saattaa olla hengenvaarallinen paikka.

13-vuotiaan Richard Hansenin elämä suistuu raiteiltaan, kun uskomattomien tapahtumien ketju nielaisee hänet ja koko kaupungin kohtalokkain seurauksin.

Totta ja keksittyä on vaikea erottaa toisistaan, ja lopulta lukijan on kysyttävä, kuka tämä outo poika on ja mitä hänelle on oikeastaan tapahtunut.

Jo Nesbø on jälleen kirjoittanut romaanin, joka yllättää viimeisille sivuille asti.

